

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 596

משכיל לדוד

פרשת וארא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

כדי להתבונן באמת

הנה הא למדנו שלא מנע הקדוש ברוך הוא מפרעה מלעשות תשובה, רק הקשה את לבו שלא לשוב מחמת כובד המכות. ובאמת הוא פלא גדול שפרעה הרשע לא עשה תשובה, שהרי כבר הכירו המצריים את אמיתות מציאות ה' יתברך, וכי בידו לעשות הכל מכלל, וכפי שאמרו לו חרטומיו "אצבע אלהים הוא" (שמות ח טו).

וגם במכת ברד כבר נאמר (שם ט כ) "הירא את דבר ה' מעבדי פרעה",

ואחר המכה אמר פרעה בעצמו למושה ולאהרן (שם כז) "חטאתי הפעם, ה' הצדיק. ואני ועמי הרשעים". וכן מבואר עוד במדרשים, שמשה רבינו ע"ה התרה בפרעה במשך עשרים וארבע יום לפני כל מכה ומכה,

כמו שנאמר במדרש (שמו"ר ט יב), כדי ליתן לו הקדוש ברוך הוא זמן בין מכה למכה להתבונן באמת ולשוב, א"כ הוא פלא שלא עשה תשובה.

הגאווה מונעת את התשובה

ונראה שפרעה לא עשה תשובה מפני שהרי הוא החשיב את עצמו לאלוה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש (שמו"ר ט ח) "לך אל פרעה בבקר הנה יוצא המימה, לא היה יוצא המימה אלא בבוקר,

לפי שאותו רשע היה משתבח ואומר שהוא אלוה ואינו יוצא לנקבו לפיכך היה יוצא בבקר". וכמו שנאמר (יחזקאל כט ג) "הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאירי אשר אמר לי יאורי ואני עשיתני". לכן מחמת גאותו של פרעה שלא יצטרך להכניע עצמו להקב"ה, לא עשה תשובה.

כך בדיוק אנו רואים אצל בני אדם, שעל אף שהם מאמינים בה' יתברך,

ויודעים שלא טוב הם עושים, ובאמת היו רוצים לשוב בתשובה שלימה, אבל מחמת גאותם הם אינם חוזרים בתשובה שלימה לפניו יתברך. אבל צריך כל אדם להתבונן באמת שהקדוש ברוך הוא, הוא ברא את כל העולמות כולם, ובידו ואך ורק בידו לעשות כרצונו בעליונים ותחתונים, לכן צריך לשמוע למצותו ולעשותו רצונו, ועל ידי זה יזכה וישוב אל ה', כמו שנאמר (ישעי"ו י) "ולבבו יבין ושב ורפא לו".

הגאווה שמנעה תשובה

הרמב"ן בפרשתו מביא מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במדרש (שמו"ר י ג) על הפסוק "כי אני הכבדתי את לבו", (שמות י א). "אמר רבי יוחנן: מכאן פתחון פה למינין לומר לא היתה מוננו שיעשה תשובה. אמר רבי שמעון בן לקיש יסתם פיהם של מינין, אלא אם ללצים הוא יליץ (משלי ג, לד), שהקדוש ברוך הוא מתרה בו באדם פעם ראשונה ושניה ושלישית ואינו חוזר בו, והוא נועל בו דלת מן התשובה כדי לפרוע ממנו מה שחטא, כך פרעה הרשע כיון ששגר הקדוש ברוך הוא אצלו חמש פעמים ולא השגיח על דבריו, אמר לו הקדוש ברוך הוא אתה הקשית את ערפך והכבדת את לבך הריני מוסיף לך טומאה על טומאתך". וכתב הרמב"ן לבאר את דברי המדרש וזה לשון קדשו:

"כי היו חצי המכות עליו בפשעו, כי לא נאמר בהן רק ויחזק לב פרעה, וכבד פרעה את לבו, הנה לא רצה לשלחם לכבוד השם, אבל כאשר גברו המכות עליו ונאלה לסבול אותם, רך לבו והיה נמלך לשלחם מכובד המכות, לא לעשות רצון בוראו, ואז הקשה השם את רוחו ואמץ את לבבו למען ספר שמו".

והנה מה שכתב הרמב"ן, שהיה לו לפרעה לשלח את ישראל לכבוד השם ולעשות את רצונו, כוונתו לומר שהיה לו לפרעה ללמוד מהמכות, גדלות ה' וגבורתו, ולשוב אליו ולעשות רצונו, ובדרך שבארנו כבר במקום אחר, שלכן הביא הקדוש ברוך הוא מכת חשך לבסוף אחר כל המכות, והיה המכה האחרונה לפני מכת בכורות, משום דהרי כתב רש"י שהיו בישראל באותו הדור רשעים ולא היו רוצים לצאת ממצרים, וכולם מתו בשלשת ימי אפלה. ומשום כן המתין הקדוש ברוך הוא מלהרוג את הרשעים, דאולי כשיראו את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים, בכל המכות הגדולות שהיו עד כה, אזי הם יכירו את גדלותו של ה' יתברך, ושהקדוש ברוך הוא מטיב לכלל ישראל, ויכירו שאין לחכות שום טובה מהמצריים שהרי הם מוכים ומושפלים, יחזרו בתשובה וירצו לצאת ממצרים כמו בני ישראל החרדים לדבר ה'. אולם מכיון שכבר הביא הקדוש ברוך הוא ח' מכות ועדיין לא שבו מדרך הרעה ועדיין עמדו במריים ולא רצו לצאת ממצרים, או אז הביא עליהם הקדוש ברוך הוא מכת חשך, וכולם מתו בשלשת ימי אפלה. וכמו כן פרעה היה לו להתפעל מהנסים ונפלאות ולחזור בתשובה, וכיון שלא עשה כן הכביד הקדוש ברוך הוא את לבו.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת וארא כ"ו טבת תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:27	16:41	16:44
17:41	17:43	17:44
18:19	18:08	18:12

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

א - רבי משה שיק, המהר"ם שיק	כו - רבי שאול קצין
ב - רבי משולם זושא מנאפולי	כז - רבי שמשון רפאל הירש מפרנקפורט
ג - ר' יוסף מאמישינוב	כח - רבי אברהם ענתבי
	כט - זקן המקובלים רבי יצחק כדורי

ואיך אתה מרגיש?

בחיר הבריאה - האדם, מקבל במתנה עם לידתו מסכת שלימה של דפוסי הנהגה. לדפוסי התנהגות זו מקובל לקרוא בשם "מידות". הנה כך אנו קוראים בספר איוב (יא. יב) "וְעַיֵר פָּרָא אָדָם יוֹלֵד". האדם נולד עם שלל מידות, כאלו שיכול להתהדר בתואר "פרא אדם", ובוה נבחנת עבודת האדם בתפקידו עלי אדמות - לענוד את מידותיו - על ידי לימוד התורה (בראתי יצר הרע, בראתו לי תורה תבלין) ולטהר את שמו, עד שיאמרו "אשרי יולדתו".

הרגשה עדינה כל כך בנבכי הנפש, מלמדת אותנו התורה בפרשתינו; להכיר טובה גם לעצם דומם שאינו חש ומרגיש ברגשות ובמעשים. כך נצטוו משה שלא להכות את היאור שהגין עליו לאחר לידתו, ולא להכות את החול שבו הטמין את המצר, ועוד כהנה וכהנה הרגשות עדינות שהתורה מלמדת אותנו ומשרישה בנו לדורי דורות.

על הצדיק המקובל רבי סלמאן מוצפי זצוק"ל,

מסופר שהיה מחמייר גדול על עצמו בעניני כשרות וטהרת הבית. בין היתר היה בודק בעצמו את העוף לכל אבריו, מחדש של הימצאות דבר המטרף, ובענין זה לא סמך על רעייתו הרבנית ע"ה.

יחד עם חומרה זו, נוהר רבי סלמאן שלא לפגוע בכבודה של רעייתו. לשם כך נהג להכנס למטבח בדיק בשעת פתיחת העוף והוצאת האברים הפנימיים. תמיד הוא נכנס באמתלאות שונות: פעם לשתות דבר מה, פעם לרוחץ ידיו, פעם להציע את "עורתו" בניקוי העוף. משראה שהכל כשורה חזר ללימודיו, ובלבד שלא יתפרש הדבר ולו כפגיעה קלה בכבודה של רעייתו.

עזב אותי מזמן

והנה עוד מעשה מופלא, מעזרת הנשים הצדקניות:

בתקופת הקומוניזם ברוסיה, כאשר נאסר על היהודים לעבוד את עבודת בוראם. המשיך הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל בסדר לימודו, ולא פסק ממשנתו ולו לרגע קט. הדבר הגיע לידיעת הקומוניסטים שבאו לביתו כדי לאסור אותו ולשולחו לסיביר. כאשר דפקו השוטרים על דלת הבית, תפסה הרבנית את חומרת הענין. היא החביאה מיד את בעלה במקום סתר, וכשפתחה את הדלת והשוטרים שאלו היכן בעל הבית, השיבה להם: "את בעלי אתם מחפשים!?"

הוא לא בבית, הוא עזב אותי מזמן והשאיר אותי לבד. אין לכם מה לחפש אותו כאן בבית הזה". הדברים שנאמרו עשו רושם אמיתי על השוטרים, ואלו עזבו את הבית בלא שנגעו לרעה ברבן של ישראל. לאחר מכן, לקחה הרבנית אברמסקי - כך סיפרה בעצמה

את הנעליים של בעלה ונישקה אותן בהתרגשות, ואמרה שהיא מרגישה צורך לפייס את בעלה על הדברים החמורים שהוציאה מפיה כאילו הוא נטש אותה. למרות שהדברים נאמרו ברגע של פיקוח נפש אמיתי, אשת חיל כמותה הרגישה שהיא כביכול לא פעלה כראוי,

ונישקה את נעלי בעלה הגאון כדי לפייס את כבוד התורה ולומדיה.

להתפעל מעריכת השולחן

על ה"סבא מקלם" זצ"ל מסופר, שבילי שבתות, כשהיה שב מתפילת ערבית, היה נוהג לשהות זמן מה על יד פתח הבית, ולהתבונן אל כל הכנות השבת שערכו לכבודו.

רגעים ארוכים היה הסבא מתבונן בשולחן ובכליו הנאים, ומתפעל מכל מיני המטעמים והמעדנים, כדי לא להיות כפוי טובה לאשתו שטרחה כה הרבה בשבילו, ולהכיר את חסדה עמו.

הגט שלא ניתן

לפתחו של מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א, הגיע לפני שנים רבות יהודי ובפיו בקשה לסידור גט. כששאל אותו הגאון מדוע ולמה הוא רוצה להחריב את ביתו, השיב הלה שיש לו טענה גדולה על רעייתו; לאחר שהיא משתמשת במסרק - נשארות שם שערות, "למרות שאמרתי לה כמה וכמה פעמים שתוציא את השערות לאחר הסירוק, היא שוכחת לעשות זאת"...

כששמע הרב אלישיב שליט"א את "טענותיו" של האיש כלפי אשתו, הוציא מפיו משפט אחד, רק אחד, ואמר: "כנראה שיש לך חיים יותר מדי טובים". דהיינו, אם אתה מוצא פנאי להקפיד על שטויות שכאלו, אות ברור הוא שהינך חי בשפע גדול, ולא חסר לך מאומה. הדבר יצא מפי השליט, והנה אך יצאו האיש מבית הגאון, מעד על מפתן הכניסה, שבר את רגלו והובהל לבית חולים. בתחילה הגיעו רבים מקרוביו לסעדו, אולם היחידה שהתמידה לבקרו וסייעה בידו במושך כל הזמן היתה אשתו. כן, זו שתמיד שוכחת להוציא את השערות מן המסרק.

ומה אירע עם סידור הגט? בצאתו מבית החולים, כשהוא בריא ושלם, סגר הבעל את ה"תיק". מן השמים הראו לו בצורה הברורה ביותר מי הוא האדם הקרוב לו ביותר, ומי באמת מוכן להגיש לו עזרה וסיוע ביום צרה.

והדברים מבהילים. כיצד מסוגל האיש - גם בהיותו בביתו, כשהוא רגוע ושלו, ואינו מאושפז בבית חולים - לשכוח כל מה שרעייתו עושה עבורו? הכיצד שוכח אותו יהודי את המלאכה הכבירה של גידול הילדים והמעמסה המאד-אחראית של חינוכם, הנופלת בעיקר על כתפיה של האמא? הרי צריך להיות רע לב במידה מופלגת כדי להקפיד על דבר כה קטנטן כמו ענין המסרק.

ראוי לכל אדם, להתבונן יום יום על מידת הטוב של רעייתו, של הוריו או בני ביתו, לחשוב עד כמה הוא צריך להעריך אותם ולגמול להם טובה כפולה ומכופלת.

C'est avec une grande joie que nous vous annonçons la parution d'un nouveau joyau de Torah
Le Kérème David sur les Pirké Avot

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

גרמא בנזקין

היודע שהדברים שסיפרו לו הוא אמת, אך יש בהם לצדד לכאן ולכאן, והמספר לו דן אותו לכף חוב ועל ידי זה הוא מונח אותו, מצוה לשומע לדון אותו לכף זכות. והעובר על זה ואינו דן אותו לכף זכות, והוא מסכים להמספר בגנותו, לא די שעבר על "בצדק תשפט עמיתך", אלא הוא גם כן נכלל בשם "מקבל לשון הרע", כיון דעל ידי שלא דן אותו לכף זכות, ממילא נשתרבע עליו דברי גנות (חפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

ומלכותו בכל משלה

מצינו בתורה, שמושה רבינו ע"ה הלך בשליחותו של הקדוש ברוך הוא פעמים הרבה לפרעה מלך מצרים, להזהירו על כל מכה ומכה מעשר המכות. ואכן בעזרת השי"ת הוא הרגיש בבית פרעה כמו בהיותו בביתו שלו, כי הכל נעשה בעזרת השי"ת ובמאמר פיו. שכן בכל פעם מצינו שמושה אומר לפרעה "כה אמר ה'", כי הכל במצות השי"ת. וכבר ידועים הדברים שתיבת 'מצרימה', עולה בגימטריא 'שכינה'. להראות לנו כי אכן גם במצרים היתה מציאות של ה' ובעזרתו עשה משה רבינו הכל. וזה סוד גדול: במקום הכי טמא בעולם, במצרים, שהיא ערות הארץ, גם שם מלכותו של השי"ת מצויה, בבחינת ומלכותו בכל משלה. ואכן

שם, במצרים, הקדוש ברוך הוא אמר למשה לעשות אותות ומופתים לעיני פרעה. האות הראשון היה עם המטה שכל המים נהפכו לדם, כמו שכתוב "הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר ביאור ונהפכו לדם". ויעשו כן משה ואהרן כאשר צווה ה'". אבל לאחר מכן כתוב "ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם", כלומר, שגם הם הפכו את המים לדם. ומסביר רש"י בשם חז"ל כי זה היה על ידי מעשה שדים.

וצריך ביאור. הרי השדים גם הם מעשי ידיו של הקדוש ברוך הוא שנבראו בין השמשות, ואיך הם עזרו לחרטומי מצרים לעשות נס כמו שעשה משה רבינו ע"ה, ולא חששו לחילול ה'. ונראה כי הנה כל העבודה של האדם בעולם הזה היא להשלים את החיסרון שיש לו. שכן הקדוש ברוך הוא לא ברא אף אדם שלם, וכל אדם יש לו בחירה לטוב או לרע. אמנם כל דבר אפשר לעשות אותו טוב או רע, והקדוש ברוך הוא לא כופה לעשות רצונו, ומי שעושה נגד רצונו של השי"ת, הרי שהוא עובר על רצון ה'.

מן המעיין

אותו וחי". ופשוטו של דברים, כותב ה"חפץ חיים" זצ"ל, הוא, כי לכל יש תרופה חוץ מעוון לשון הרע, והמקטרג הנברא מעוון לשון הרע אי אפשר להסירו כי בכל עת עומד הוא ומקטרג, וכמו שהמספר לשון הרע מספר בפיו - כך הוא המקטרג הנברא מן החטא הזה מדבר כמו פיו ואי אפשר להשתקו. ומכיון שעונש הנחשים השרפים הוא בגין עוון לשון הרע, בעבור שדיבר העם בא-להים ובמשה, לכן לא הועילה תפילתו של משה להסירם לגמרי, אלא נתן לו הקדוש ברוך הוא עצה איך לרפא את הנשוק מן נשיכת הנחש, ככתוב "עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל הנשוק וראה אותו וחי".

חיים בפרשה

"בא אל פרעה". (ט. א)

כלל זה בידך: כל מקום שיאמר "בא אל פרעה" - יכוין לומר לו שיכנס אל טרקלין שלו בלא השאלת רשות, הגם שהיו לו כמשפט המלכים שומרי הבית אף על פי כן יעול ויכנס אצלו מבלי שאלת רשות. וכן היה עושה, כאומרם ז"ל כי כמה שומרים היו לפרעה מזוינים ואריות וכלבים והיה נכנס באין מונע.

ומצאתי ראייה ברורה לדבריהם ז"ל, ממה שאמר פרעה למשה "השמר לך וגו' אל תוסף ראות פני" (י. כה).

כי למה הוצרך פרעה להתרות במשה והיה לו לצוות לעבדיו שומרי הבית, כי כן מנהג המלכים להעמיד שומרי המלך, ולהם יצוה שלא יניחוהו ליכנס, אלא ודאי כי לא עמדו כנגדו ואפילו אריות וזה נס עצום, לזה היה ה' צריך לומר לו בא אל פרעה פירוש הכנס ועלה אליו ולא תשים לבך למונע בעולם. ובזמן שהיה פרעה יוצא המימה היה אומר לו לך אל פרעה, כי שם אין שומרים לירא מהם להצטרך לומר לו עלה אליו, אלא לצד שאין זמן זה ראוי להליכה כי הוא מוציא בולעו התעוב ואינו מהמוסר, לזה אומר לו לך אף על פי כן.

"ואלה שמות בני לוי". (ו. טז)

בניגוד לשאר השבטים שבהם נאמר "אלה ראשי בית אבותם", הנה אצל שבט לוי נאמר "ואלה שמות". והענין הוא, כפי שכותב השל"ה הקדוש, כי שבט לוי לא היה בגלות. ולוי ידע דבר זה ורצה להשתתף בצרת הציבור. מה עשה? קרא שמות בניו על שם הגלות. דהיינו, שם גרשון - על שם כי גרים הם בארץ לא להם. ושם קהת על שם שיניהם קהות, ושם מררי על שם "וימררו את חייהם". וזה שאמר הכתוב "ואלה שמות בני לוי". ומכאן, ילמד האדם להשתתף בצער הציבור אף על פי שאין הצרה מגעת לו.

"ובני עוזיאל מישראל ואלצפן וסתר". (ו. כב)

חדשים לבקרים אנו שומעים ממבינים ויודעי דבר, מביטים על שלטי חוצות ובמפרכי האוטובוסים, בהם אנו מתבשרים על מועד ביאת המשיח. בספר "שלשלת הקבלה" מסופר: מעשה בחכם רבי אברהם הלוי (חי בירושלים בשנת רע"ו לאלף הששי) שעשה שאלת חלום על קץ הפלאות, מתי יהיה? והשיבו לו מן השמים בצחות לשון הכתוב: "מי-שאל ואל-צפן וסתר", מי שואל לדברים נסתרים שאותם צפן א-ל?!

"מאן לשלח העם" (ז. יד)

תיבת "מאן" אותיות "אמן".

רמז נפלא מצא בספר "יושיע ציון", כי עיכוב הגאולה הוא בעוון שאין הציבור עונין אמן על ברכת "המחזיר שכינתו לציון", ובמקום לענות "אמן" ואחר כך לומר "מודים אנחנו לך", הם עונים רק "מודים אנחנו לך". וכן בעוון שאין עונים אמן על ברכת "הפורס סוכת שלום עלינו", בתפילת ערבית של ליל שבת. ומכאן הזהירות הנדרשת לנו בענין חשוב זה.

"וסרו הצפרדעים מנחך ומבתריך". (ח. ז)

כאן הועילה תפילת משה להסיר את הצפרדעים מפרעה ועבדיו, לעומת הנחשים השרפים שנשלחו במצות ה' לבני ישראל, וכשהתפלל משה בעד העם לא הועילה תפילתו להסיר את הנחשים השרפים שהמיתו עם רב מישראל, אלא נתן לו הקדוש ברוך הוא עצה "עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל הנשוק וראה

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

זקן המקובלים רבי יצחק כדורי זצ"ל

מאמציו להבריה את אוצר הספרים לירושלים החדשה - עלו בתוהו. זמן קצר לאחר מכן השתלטו חיילים ירדנים על הבית וכל ישיבת פורת יוסף והבתים הסמוכים עלו באש. כשנודע לרבי יצחק, כי כל הספרים עלו באש, פרץ בבכי. לאחר פטירת ראש המקובלים בירושלים, רבי אפרים הכהן זצ"ל, סמוך לשנת תש"י, הוחלט למנות את רבי יצחק לעמוד בראשם. ישיבת "פורת יוסף" כבר הועתקה באותם ימים לשכונת גאולה בירושלים, אולם חכמי המקובלים החליטו להשתכן בישיבת בית א-ל שברחוב רש"י. עם זאת, ראשי ישיבת "פורת יוסף", הגאונים רבי יהודה צדקה ורבי בן-ציון אבא-שאוול זצ"ל, הקצו חדר מיוחד בישיבה עבור רבי יצחק, ובמקום זה קיבל קהל מדי יום, במשך שנים, עד שהקים כעבור שנים רבות את ישיבת "נחלת יצחק". במכתביו תוקף הרב בחריפות את העוסקים בקבלה מעשית, שאינם מבינים דבר בסודות הקבלה.

את סודות הקמיעין שהיה כותב לרפואה ולהצלחה, קיבל מהמקובל רבי יהודה פתיא זצ"ל. כן עסק רבות בכוונות התפילה. כל יתר סודות הקבלה, שמתחזים למיניהם ניסו לעסוק בהם וכביכול הבינו בהם, היו זרים לו. במשך שנים נאבק נגד אלו העוסקים ב"שבועות" ו"גורלות", אבל הוא עצמו, כאמור, עסק אך ורק בתפילות ובקשות והעתיק נוסחאות שקיבל ממקובלי הדורות הקודמים. אחד המאמרים הבודדים שפורסמו בעניין זה, היה מאמר שכתב עבור הספר "תמים תהיה" של הגאון רבי יעקב הלל שליט"א, ראש ישיבת "חברת אהבת שלום", בו הדגיש כי נוסחאות הקמיעין המותרים לכתובה, הן רק אלו שנכתבו ע"י רבי יהודה פתיא זצ"ל, "כי הוא מיוסד בלשון בקשת רחמים והשמות ידועים בלי שום טעות".

רבי יצחק כדורי זצוק"ל כתב בימי חייו כמה ספרי קבלה, ובהם בעיקר נוסחאות שונות של קמיעין, אך סירב להדפיסם ולהפיצם, והותירם רק ליודעי ח"ן. הוא עצמו, כשבאו אליו יהודים וביקשו קמיע לרפואה או להצלחה, היה מתנה זאת באמירת פרק תהילים למשך זמן מסויים, והבהיר כי ללא שמירת שבת בשלימות, הקמיע אין בו כל תועלת.

במשך עשרות שנים היה ביתו פתוח לרווחה, ובמשך שעות רבות היה מקבל מאות אנשים שבאו לבקש עצה ותושיה, ברכה ותפילות להצלחה ולרפואה. רבים נושעו מברכותיו, ולמרות כל זאת נותר צנוע בדרכיו והליכותיו, כשאת מרבית שעות היממה הוא מקדיש ללימוד התורה וסודותיה.

"הכורך", זהו שמו היותר מפורסם בירושלים שלפני דור וחצי, של מי שנתפרסם לימים כזקן המקובלים בעולם, שכל רז בתורה לא אניס ליה - הגאון הצדיק

רבי יצחק כדורי זצ"ל. כשביקש רבי

יצחק להתפרנס ממעשה ידיו, כדי שיוכל לעסוק

בתורה כאוות נפשו, סיעה בידו הנהלת ישיבת "פורת יוסף" ששכנה אז בין חומות ירושלים העתיקה. זאת לאחר שהתחייב לכרוך את כל ספרי הישיבה ולהעתיק בכתב ידו ספרים נדירים שהגיעו לספריית הישיבה. את ציוד הכריכה רכש הרב כדורי מכספו הפרטי, ומשכורתו מהישיבה עמדה על שתי לירות, אחת על היותו חלק מחבורת המקובלים, ואחת ככורך. כל ספר, בטרם נכרך, היה לומד אותו והפך לאחד הבקאים ביותר בעיר העתיקה בספרים רבים. לא אחת הגיעו בני הישיבה לביתו כדי לעיין בספרים.

סדר יומו באותם ימים היה נמשך בלימוד בחבורת המקובלים במשך כל שעות היום, וכשהיה מגיע בלילה לביתו, היה עוסק מעט במלאכת הכריכה, ועל יצועו היה עולה רק לאחר תיקון חצות. במשך כל שנות חייו הקפיד ביותר על סגפנות גם בדיבור. לא הוציא מילה רעה על זולתו, ומאלו שמרבים בדיבור ביקש להתרחק ממנו.

שנת תש"ו היתה בצל העימותים הבלתי-פוסקים בין היהודים לערבים בירושלים וסביבותיה. יהודי העיר העתיקה סבלו רבות מנחת זרועם של הערבים, בנייני הישיבה הפכו למבצר, לאחר שהפורעים ניסו כל העת לפגוע בישיבה. ככל שנקפו הימים, חיפש הצדיק רבי יצחק כדורי דרך להציל את ספרי התורה של הישיבה ואת ספריית הספרים העתיקים בביתו, משום שכל הסימנים הראו כי ירושלים העתיקה בדרך לנפילה בידי הירדנים. וכך הגיע היום האחרון למגורי משפחת כדורי בעיר העתיקה, יום לפני נפילת הרובע היהודי. הרב כדורי הסתגר בחדר הספרים והתקשה להיפרד, לאחר שכל

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הדליק נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, והתפלל לה' שיציל אותו בזכות הצדיק.

ביום בהיר אחד הגיעו פקידי מס הכנסה כדי לערוך אצלו ביקורת. לאחר כמה דקות אמרו לו הפקידים כי הכל מסודר! הכל בסדר גמור! לא ראינו ניירת מסודרת כפי שראינו כאן... בזכות מצות הצדקה שהיה עושה, השי"ת הצילו מכל רע, עד שנתקיים בהם באנשי מס הכנסה הפסוק "עינים להם ולא יראו", שכן זכות המצוה וזכות הצדיק הגנו בעדו.

אחד ממקורביו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, הוטרד רבות מפקידי מס הכנסה. מנהל החשבונות שלו לא היה מסודר. הוא היה נוטל כסף מלקוחות אך לא היה מבצע רישום מסודר ומדוייק,

כך שהניירת לא היתה מסודרת. היה מי שדאג להעביר את המידע למס הכנסה. דבר זה היה בעוכריו, שכן היה עלול לצאת מהענין ממש בשן ועין, ועד כדי ישיבה בכלא. אותו אדם בטח בה! מה גם שבתוך לבו הוא ידע שאכן הוא שילם את המס כפי שנקבע לו, וכי אין לו ממה לפחד. הוא